Я прокинувся на тому світі —
На тому боці океану... Так...
Чикаго, загодований снігами
По зав'язку чи просто лиш по вуха,
Ледь блимав жужмом хмарочосів,
Вони стояли рівно, ряд у ряд,
Немов патрони світла в патронташі
За мною приїздили тричі,
Аби забрати в недалекий Медісон.
Літак пробивсь нарешті крізь сніги.
Ми їхали на виступ в університет.
Машину вів водій, співаючи зі страху.
Молилась жінка ззаду, бо довкруж
Машини перевернуті в кюветах
Лежали голічерева розбиті,
Як наші марення в часи розрядки.
Свистіла завірюха, як в Норильську.
І нас носило в затоки, мов сани
Колись носило у снігах дитинства.
Ми ночували десь на півдорозі.
Я впав як вбитий в незнайомім домі.
І я прокинувся на тому світі —
На тому боці океану... Так...
Переді мною просто за вікном
За модерновими чіткими рамами
І за суцільним величезним склом,
Лямованим квітчастим візерунком
Американського морозу сизого,
Стояло чисте дерево калини.
Червоні грона груденят були
Запаяні прозорим хижим льодом,
По пахви дерево в снігу стояло
І просто йшло до мене —
все у кризі.
Плуганилось до мене, аж горіло.

І я здригнувся —
крізь усю планету
До мене рідне деревце прийшло,
З Теліженець калина проросла,
Прорвавши твердь кремнисту планетарну,
Щоб міг до неї серцем притулитись,
Душею одігрітись, підкріпитись
В цій завірюсі,
в скрусі світовій...
Та я здригнувся більше, коли дівчинка
(А мама не пускала: Don't awoke!1)-
Малесенька, тонесенька калинонька
(А мама не пускала: Don't awoke!),
Прийшла до мене, ручку простягла,
Щоб познайомитись, бо мама не пускала
Збудити рано зайду з того світу.
Старанно по-англійськи, як годиться,
Старалась, аби тиша в домі пахла,
Та дівчинка до мене підійшла.
Сяйнувши світлом оченят бездонних,
Малесенька, тонесенька калинонька
Зробила кніксен, проказала тихо
Калиновою мовою з акцентом:
— Я звусь — Калина, а тебе як звати?!

1) Не буди! (Англ.)